

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN / ROBIN WASSERMAN

MAUREEN JOHNSON

SIMON
LEWIS

PRÍBEHY
Z TIEŇOLOVECKEJ
AKADÉMIE

ZBIERKA POUVEDOK ZO SVETA TIEŇOLOVCOV
K SÉRIAM PÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV
A PEKELNÉ STROJE

Simon Lewis

PRÍBEHY
Z TIEŇOLOVECKEJ
AKADÉMIE

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

Nenechajte si ujsť seriál
TIEŇOLOVCI!

Simon Lewis

PRÍBEHY Z TIEŇOLOVECKEJ AKADÉMIE

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

ROBIN WASSERMAN

sloart

“Welcome to Shadowhunter Academy” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“The Lost Herondale” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“The Whitechapel Fiend” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“Nothing but Shadows” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“The Evil We Love” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“Pale Kings and Princes” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“Bitter of Tongue” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“The Fiery Trial” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“Born to Endless Night” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
“Angels Twice Descending” copyright © 2015 by Cassandra Claire, LLC.
Cover illustration copyright © 2015 by Cliff Nielsen
Interior illustrations copyright © 2016 by Cassandra Jean
Translation © Diana Ghaniová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-2393-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu

*Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Maureen Wasserman:
Tales from the Shadowhunter Academy,*

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret McElderry Books,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2016,

preložila Diana Ghaniová.

Úryvok z básne Williama Blakea Tušenia nevinnosti

preložila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

Venujem tým, čo hľadajú hrdinu
alebo sa ním chcú stať,
presne ako Simon: venujem Tebe,
záchranca svetov
(a možno aj celej galaxie).

OBSAH

Vitajte v Tieňoloveckej akadémii	9
Stratený Herondale	59
Whitechapelský démon	105
Nič, len tiene	153
Zlo, ktoré zbožňujeme	209
Bledí princovia a králi	279
Horkosť na jazyku	325
Skúška ohňom	367
Zrodení do nekonečnej noci	413
Anjeli, čo dvakrát zostúpili	483

Vitajte
v Tieňoloveckej
akadémii

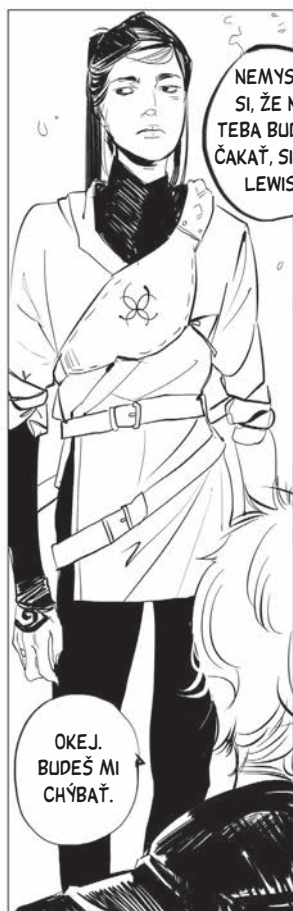
Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

*Simon z nej dlho nespúšťal zrak.
Bola taká neskutočne krásna a impozantná,
až to takmer nezvládol.*

Vitajte v Tieňoloveckej akadémii

Problém spočíval v tom, že Simon si nedokázal zbalit' veci ako poriadny frajer.

Jasné, na stanovačku to už párkrát zvládol, v pohode aj k Ericovi alebo na víkendový festival, bez problémov aj na dovolenku niekam do tepla s mamou a Rebeccou. Simon si vedel v okamihu zbalit' opalovací krém a šortky alebo tie správne tričká od rôznych kapiel a čisté boxerky. Bol pripravený na obyčajný život.

A práve preto vôbec netušil, čo si má zbalit' do elitného výcvikového centra, kde sa z neho poloviční anjeli bojujúci proti démonom (známi pod menom Tieňolovci) pokúsia vykresat' člena novej generácie bojovníkov.

V knihách a filmoch ľudí buď uniesli do čarovnej krajiny v tom, čo mali práve na sebe, alebo balenie totálne prehliadali. Simon mal teraz pocit, že ho médiá pripravili o dosť podstatné informácie. Mal by si strčiť do tašky kuchynské nože? Má si so sebou vziať hriankovač a vyrobiť z neho improvizovanú zbraň?

Neurobil ani jedno. Namiesto toho sa rozhodol ísť na istotu: čisté boxerky a vtipné tričká. Tieňolovci istotne zbožňujú vtipné tričká, nie? Každý má rád vtipné tričká.

„Neviem, čo povedia vo vojenskej akadémii na tričká s neslušnými vtípmi,“ poznamenala mama.

Simon sa prudko obrátil a srdce mu vyskočilo až do hrdla. Mama stála vo dverách s prekriženými rukami. Ustavične ustarostenú tvár mala zvrátenú od ďalších starostí, no v podstate naňho hľadela s láskou. Ako vždy.

Ibaže v spomienkach, ku ktorým sa Simon takmer nevracal, sa stal upírom a ona ho vyhodila z domu. To bol jeden z dôvodov, prečo mal Simon nastúpiť na Tieňoloveckú akadémiu a v jednom kuse bez obalu mame klamal, že tam zúfalo chce ísť. Požiadal Magnusa Banea, bosoráka s mačacími očami (Simon naozaj poznal bosoráka s ozajstnými mačacími očami), aby sfalšoval dokumenty, vďaka ktorým ju presvedčil, že dostal štipendium na fiktívnu vojenskú akadémiu.

To všetko urobil, aby nemusel každý deň pri pohľade na mamu spomínať, ako naňho hľadela, keď z neho mala strach. Keď ho znevávidela. Keď ho zradila.

„Podľa mňa som si vybral samé vhodné tričká,“ povedal jej Simon. „Som dosť rozvážny. Na vojenskú akadémiu sa nehodí nič bezočivé. Len poriadna dávka šibnutého humoru. Ver mi.“

„Verím ti. Inak by som ťa nepustila,“ odvetila mama, podišla k nemu a pobožkala ho na líce. Keď sa strhol, zatvárala sa prekvapene a zronene, no nekomentovala to. Nie tesne pred odchodom. Namiesť toho ho objala. „Lúbim ťa. Nezabúdaj na to.“

Simon vedel, že sa nespráva férovo: matka ho vyhodila v presvedčení, že to už nie je on, ale bezbožný tvor s tvárou jej syna. A predsa mal pocit, že ho mala napriek všetkému lúbiť. Nemohol zabudnúť na to, čo urobila.

Ona na to zabudla. Podľa nej – a podľa takmer všetkých ostatných ľudí – sa to nikdy nestalo.

A tak musel odísť.

Simon sa pokúsil v jej objatí uvoľniť. „Budem toho mať veľa,“ povedal a objal ju okolo pliec, „ale pokúsím sa na to nezabudnúť.“

Odtiahla sa. „Ako povieš. Naozaj je v pohode, že ťa odvezú kamaráti?“

Mala na mysli Simonových tieňoloveckých kamarátov. (Simon sa tváril, že sú to ľudia z vojenskej akadémie, ktorí ho motivovali, aby sa k nim pridali.) Jeho tieňoloveckí kamaráti boli ďalším dôvodom, pre ktorý odchádzal.

„Jasné,“ odvetil. „Maj sa, mami. Lúbim ťa.“

Myslel to vážne. Nikdy ju neprestal lúbiť – ani v tomto živote, ani v inom.

Lúbim ťa bez výhrad, povedala mu zo dva razy mama, keď bol mladší. *Tak lúbia rodičia. Lúbim ťa, nech sa deje čokoľvek.*

Ľudia vravievajú také veci a pritom sa vôbec nezamýšľajú nad možnými hororovými scenármi alebo hroznými podmienkami, keď sa zmení celý svet a láska vymizne. Nikto nikdy nepredpokladá, že jeho láska bude podrobená skúške a zlyhá.

Rebecca mu poslala pohľadnicu s textom: VELA ŠŤASTIA, VOJÁČIK! Simon nezabudol, že aj keď pred ním zatvorili dvere a zahatali ich všetkými možnými spôsobmi, sestra ho objímala okolo pliec a čosi mu šepkala do ucha. Aj vtedy ho lúbila. Takže tak. Aj to bolo niečo, ale nestačilo to.

Nemohol tu zostať zaseknutý medzi dvoma svetmi a dvoma súbormi spomienok. Potreboval uniknúť. Potreboval odísť a stať sa hrdinom, ktorým bol kedysi. Potom bude všetko dávať zmysel. Potom bude všetko niečo znamenať. A možno to už nebude bolieť.

Simon na okamih znehybnel, potom si prehodil ruksak cez plece a vydal sa na cestu do akadémie. Sestrinu pohľadnicu si strčil do vrečka. Opustil domov pre zvláštny nový život a so sebou si niesol jej lásku, presne ako kedysi.

Simon sa mal stretnúť s kamošmi, no ani jeden z nich do akadémie nechodil. Dohodli sa však, že pred odchodom zájde do Inštitútu a rozlúči sa s nimi.

Kedysi dokázal prekuknúť ochranné čary aj sám, ale teraz mu s tým musel pomáhať Magnus. Simon zdvihol pohľad na zvláštny masívny Inštitút a trochu nesvoj si spomenul, že popri ňom chodieval aj predtým a videl len opustenú budovu. To však bolo v inom živote.

Vybavila sa mu pasáž z Biblie o tom, že deti hľadajú na svet ako cez špinavé sklo, no keď dospejú, vidia všetko jasnejšie. Aj on videl Inštitút celkom jasne: impozantná budova sa týčila vysoko nad ním. Bola navrhnutá tak, aby sa pri nej človek cítil ako mravec. Simon otvoril zdobenú bránu a vykročil po úzkom chodníčku, ktorý sa krútil okolo masívnej budovy.

Múry okolo Inštitútu chránili pre zrakmi obyčajných záhradu, ktorá sa pokúšala kvitnúť napriek tomu, že sa nachádzala v New Yorku. Pretínali ju pôsobivé kamenné chodníčky s lavičkami a stála v nej dokonca aj socha anjela, ktorá Simona ako fanúšika seriálu *Doctor Who* dosť znervózňovala. Anjel síce neplakal, no podľa Simona vyzeral aj tak dosť deprimovane.

Na kamennej lavičke uprostred záhrady sedeli Magnus Bane a Alec Lightwood – vysoký, tmavovlasý, pomerne mocný Tieňolovec, ktorý býval v Simonovej prítomnosti dosť zamĺknutý. Magnus bol však ukecaný, mal už spomínané mačacie oči, magické schopnosti a na túto rozlúčkovú chvíľu si obliekol obťahnuté tričko so zebrovaným vzorom v rôznych odtieňoch ružovej. Tí dvaja spolu už istý čas chodili. Simon predpokladal, že Magnus zvláda rozprávať za oboch.

O kamenný záhradný múr za Magnusom a Alecom sa opierali Isabelle a Clary. Isabelle hľadela ponad múr kamsi do dialky a vyzerala, akoby pózovala pre neskutočne nádherný záber. Vlastne tak vyzerala vždy. Mala na to talent. Clary však tvrdohlavo hľadela Isabelle do tváre a niečo jej hovorila. Simon si pomyslel, že Clary si napokon presadí svoje a Isabelle sa jej bude musieť venovať. Na to mala zasa talent *ona*.

Pri pohľade na jednu aj druhú ho pichlo pri srdci. Pri pohľade na obe spolu pocítil tupú bolesť.

A tak pozrel radšej na kamaráta Jacea, ktorý kľačal vo vysokej tráve a ostril si krátku dýku o kameň. Simon predpokladal, že Jace má na to dobrý dôvod. Alebo možno jednoducho vedel, že pritom dobre vyzereá. On a Isabelle by mohli mať spoločnú fotku v časopise *Frajer mesiaca*.

Ale prišli všetci. Kvôli nemu.

Simon by si pripadal poctený a milovaný, ibaže sa skôr cítil čudne, lebo mal len niekoľko útržkov spomienok, podľa ktorých týchto ľudí poznal. Spomienky, podľa ktorých išlo o ozbrojených a prehnane prudkých neznámych (takých, akým by ste sa v hromadnej doprave radšej vyhli), by mu však vystačili na celý život.

Dospelí Tieňolovci z Inštitútu a Sesie (Isabellini a Alecovi rodičia, ale aj ďalší) vyhlásili, že ak sa chce Simon stať Tieňolovcom, mal by ísť do akadémie, ktorá prvý raz za niekoľko desaťročí otvára svoje brány ľuďom, čo majú doplniť rady Tieňolovcov po nedávnej vojne, ktorá zdecimovala ich rady.

Clary sa to nepozdávalo. Isabelle sa k tomu vôbec nevyjadrovala, no Simon vedel, že ani jej sa to nepáči. Jace tvrdil, že by v pohode dokázal vycvičiť Simona aj v New Yorku. Dokonca vyhlásil, že to zvládne sám a postará sa, aby Simon dobehol vo výcviku Clary. Simona to dojalo a pomyslel si, že s Jaceom si musia byť bližší, ako si pamätal, no hrozná pravda bola, že netúžil zostať v New Yorku.

Nechcel zostať s nimi. Jednoducho by nedokázal znášať výrazy sklamaného očakávania na ich tvárach – najmä na Isabellinej a Clarinej. Vždy keď sa stretli, tak si pamätali, aký je, a očakávali od neho rôzne veci. A on nedokázal naplniť ich očakávania. Bolo to ako sledovať niekoho, ako sa snaží vykopať niečo vzácne, čo kedysi zahrabal, a napokon si uvedomí, že nech to bolo čokoľvek, je to preč. No oni sa nevzdávali, lebo predstava, že to stratia, bola príšerná, a možno...

Možno.

On bol tým strateným pokladom. On bol tým možno. A neznášal to. Pokúšal sa to pred nimi zatajiť, no ustavične mal strach, že sa prezradí.

Stačí zvládnuť poslednú rozlúčku, a potom od nich odíde. Vrátí sa, až keď mu bude lepšie a bude mať bližšie k osobe, ktorú v ňom chceli vidieť. Potom z neho už nebudú sklamaní a on im nebude cudzí. Bude patriť k nim.

Simon sa nesnažil upozorniť celú skupinku naraz na to, že prišiel. Namiesto toho sa pristavil pri Jaceovi.

„Ahoj,“ pozdravil ho.

„Aha,“ zamrmlal nenútene Jace, akoby tam nečakal len preto, aby sa so Simonom mohol rozlúčiť. Zdvihol hlavu, ľahostajne naňho pozrel zlatistými očami, a potom sa odvrátil. „To si ty.“

Byť nad vecou bol Jaceov štýl. Simon predpokladal, že to kedysi chápal a obdivoval.

„Napadlo mi, že už asi nebudem mať príležitosť opýtať sa ťa na nás dvoch,“ povedal Simon. „Sme fakt dobrí kamoši, čo?“

Jace naňho chvíľu hľadel s kamennou tvárou. Potom vyskočil na nohy. „Presne. Takíto,“ povedal a prekrížil si dva prsty na ruke. „Vlastne skôr takíto.“ Pokúsil sa prekrížiť si ich druhý raz. „Najskôr medzi nami vládlo napätie, na čo si možno neskôr spomenieš, no všetko sa vyriešilo, keď si sa mi priznal, že bojuješ s pocitom intenzívnej žiarlivosti na môj – a toto sú tvoje slová – očarujúci vzhlad a neodolateľný šarm.“

„Fakt?“ zatiahol Simon.

Jace ho potľapkal po pleci. „Fakt, kamoš. Jasne si na to spomínam.“

„Okej, ako povieš. Ide o to, že... Alec je v mojej prítomnosti vždy veľmi tichý,“ pokračoval Simon. „Je len nesmelý, alebo som ho v minulosti odmietol a nepamätám si to? Nechcem odísť bez toho, aby som sa to pokúsil napraviť.“

Jace sa opäť zatváril bezvýrazne. „Som rád, že sa ma na to pýtaš,“ povedal napokon. „Je v tom viac. Dievčatá nechcú, aby som ti to povedal, ale pravdou je...“

„Nenechávaj si Simona len pre seba, Jace,“ ozvala sa Clary.

Prehovorila rozhodne ako vždy a Jace sa k nej ihneď obrátil. Odpovedal jej celkom inak ako ostatným. Clary k nim vykročila, a keď sa jej červená hriva priblížila, Simona znova pichlo v hrudi. Bola taká drobná.

Na jednom z nešťastných tréningov, počas ktorého si vyvrtil zápästie, takže ich mohol len pozorovať, mu neušlo, ako Jace hodil Clary o stenu. Okamžite naňho zaútočila.

Napriek tomu mal Simon pocit, že potrebuje, aby ju niekto chránil. Toto bolo obzvlášť hrozné: emócie bez spomienok. Simon si pripadal, akoby sa zbláznil, keď v ňom cudzí ľudia vyvolávali pocity nijako nepodložené dôvernými vzťahmi a zážitkami, na ktoré

by mohol spomínať. Zároveň však vedel, že necíti a nedáva najavo dosť. Vedel, že im nedáva, čo od neho chcú.

Clary nebolo treba chrániť, no v Simonovi prebýval chlapec, ktorý vždy chcel byť tým, kto ju ochráni. Zraňoval by ju, keby pri nej zostal a nemohol by ním byť.

Spomienky sa vracali – občas ako mohutný prívál, no zvyčajne len ako čriepky a kúsky skladačky, ktoré mu nedávali nijaký zmysel. Jeden kúsok predstavoval záblesk spomienky, ako s Clary kráčali do školy. Jej drobná rúčka bola len o čosi menšia ako tá jeho. Vtedy si však pripadal veľký: veľký, hrdý a zodpovedný. Urobil by všetko, len aby ju nesklamal.

„Ahoj, Simon,“ pozdravila ho. V očiach sa jej leskli slzy a Simon vedel, že za ne môže on.

Chytil ju za ruku – drobnú, ale možolnatú od zbraní aj kreslenia. Kiežby našiel spôsob, ako znova uveriť, že to on ju smie a má chrániť.

„Ahoj, Clary. Dávaj na seba pozor,“ povedal. „Viem, že to zvládneš.“ Odmlčal sa. „A dávaj pozor aj na Jacea, na toho svetlovlasého úbožiaka.“

Jace mu ukázal neslušné gesto, ktoré Simonovi pripadalo známe, takže vedel, že je to niečo, čo majú vo zvyku. Keď spoza budovy Inštitútu vyšla Catarina Lossová, Jace rýchlo spustil ruku.

Bola to bosoráčka ako Magnus a jeho stará priateľka, no namiesto mačacích očí bola celá modrá. Simon mal pocit, že ho nemá veľmi v láske. Možno majú bosoráci radi iba iných bosorákov. No zdalo sa, že Magnus má veľmi rád Aleca.

„Ahojte,“ pozdravila ich Catarina. „Pripravený na odchod?“

Simon celé týždne netúžil po ničom inom, no keď prišiel ten čas, trochu spanikáril. „Skoro,“ povedal. „Ešte sekundu.“

Kývol Alecovi a Magnusovi, ktorí mu odkývali. Simon mal pocit, že by mal vyriešiť to čudné napätie medzi ním a Alecom, skôr ako sa odváži urobiť viac.

„Majte sa, chalani, ďakujem za všetko.“

„Ver mi, bolo mi potešením aspoň čiastočne ťa oslobodiť od toho fašistického kúzla,“ vyhlásil Magnus a zdvihol ruku. Mal na nej